



ПРИКАЗКА-ИГРА

**ГОЛЯМОТО**  
**ПРИКЛЮЧЕНИЕ**  
НА МАЛКОТО ТАЛАСЪМЧЕ

*Посвещавам тази книга на  
най-хубавото таласъмче в целия свят.*

*Луксозно издание на  
книгата с твърди корици,  
шита подвързия,  
луксозна, плътна хартия  
и голям формат (А4)  
можете да закупите на  
[priказka-igra.com](http://priказka-igra.com)*

ПРИКАЗКА-ИГРА:  
ГОЛЯМОТО ПРИКЛЮЧЕНИЕ НА МАЛКОТО ТАЛАСЪМЧЕ

Автор: Никола Райков  
Редактор: Емануил Томов

Художници: Надежда Йорданова, Ивайло Илиев, Мая Бочева, Джин Янг  
Ли, Матю Коул, Андреа Данти, Албърт Зиганшин и други  
Графичен дизайн и оформление: Никола Райков

ISBN: 978-954-91865-3-6  
© 2013-2016, Всички права запазени



## Глава 1

### В която живее таласъмчето

Високо в планината, дълбоко в гората, там покрай реката, в дупка в земята живееше таласъмче. Таласъмчетата си нямат имена, но всички го наричаха Таласъмчо. Таласъмчо много обичаше да разхожда лапичките си из гората, да къпе козинката си в реката и да пече опашката си на слънце, а най-много обичаше да си похапва. Похапваше боровинки, гъби и ягоди, а най харесваше къпини, с които оцапваше цялата си муцунеста муцунка. Но един ден храната свърши!

На поляната дойде старата Драконка, детска учителка, и обяви, че храната свършвала, защото сега било лято, но вече идвала есента и после зимата и храната свършвала. Така били сезоните! Малкото таласъмче не знаеше какво са сезоните, но коремчето много се притесни, че утре няма да има храна и ще остане гладно. Тогава рогцата предложиха всички да отидат на приключение, за да намерят храна за цялата зима!

Таласъмчето се разшета из дупката, в която живееше, заподрежда, ряза, чука, готви и приготви багаж за приключението. Взе си торбичката и в нея сложи едно гребенче, омагьосан ключ, парче стар хляб, въже и една ръждива стотинка. Това щеше да бъде едно невероятно приключение, каквито само приключенията могат да бъдат!

Ти таласъмче, което слушаш (или четеш) тази приказка, ще решиш какво да се случи. От твоите избори зависи какви приключения ще преживее Таласъмчо. И така, първо трябва да решиш накъде ще тръгне той:

Може да влезе в Тъмната пещера, където е чувал, че растат вълшебни гъби. Таласъмчо много обичаше гъби, а вълшебни никога не бе опитвал (**Глава 2**).

Може да се покатери по Голямата планина, където на върха растат къпини. А Таласъмчо най-много обичаше къпини (**Глава 3**)!

Може да тръгне надолу покрай Дълбоката река и да стигне до къщите на хората. Те изхвърляха царевични пръчици и бонбони и бисквити и солети и какво ли още не (**Глава 4**)!

Може да влезе в Омагьосаната гора, където се случват омагьосани неща и расте най-красивото цвете на света. А прашецът на това цвете бил невероятно вкусен (**Глава 5**).

Таласъмчо спря и се зачуди! (Ако е необходимо, прочетете изборите още веднъж.)



## Глава 2

В която Таласъмчо си прави опашката по-дълга

Таласъмчо живееше близо до Тъмната пещера – и Тъмната пещера живееше близо до Таласъмчо. Затова той бързо стигна до нея. Таласъмчето не знаеше какво е пещера, но видя една дупка, същата като неговата, само че много, много по-голяма. Всъщност толкова голяма, че никак не приличаше на неговата дупка.

Любопитното носленце на Таласъмчо само влезе в пещерата, а след това и главичката и лапичките му поискаха да влязат. Той завърза въжето за опашката си и така получи една много дълга опашка. С нея се спусна в пещерата.

Вътре беше тъмно, но очичките на таласъмчетата могат да виждат в тъмното. Така Таласъмчо продължи да се промъква навътре и само опашката му от време на време трепереше от страх, защото те опашките са си такива – треперещи.

В пещерата живееха големи боцкащи шипове, които казаха на таласъмчето:

– Внимавай да не си набоцкаш лапичките!

И таласъмчето внимаваше и ги заобиколи и не си набоцка лапичките.

– Благодарим, шипове! – казаха лапичките.

А пътеката се разделяше наляво и надясно, макар че Таласъмчо не знаеше кое е ляво и кое е дясно. И щеше ли лявото да е ляво, ако няма дясно, а дясното дясно, ако няма ляво?

Така или иначе, едната лапичка искаше да тръгне насам, а другата натам. И докато таласъмчето се чудеше коя лапичка да послуша, опашката каза, че иска да се връща обратно. Колкото повече Таласъмчо се чудеше коя лапичка да послуша, толкова повече опашката искаше да се връщат обратно.

Време е да избираш:

Таласъмчо тръгва накъдето иска лявата лапичка (**Глава 6**).

Таласъмчо тръгва накъдето иска дясната лапичка (**Глава 7**).

Таласъмчо се връща обратно, както иска опашката, и избира някой от другите пътища:

Към Голямата планина (**Глава 3**).

Покрай Дълбоката река (**Глава 4**).

Или в Омагьосаната гора (**Глава 5**).



## Глава 3

### В която има една табела

Голямата планина беше толкова голяма, че очичките не я виждаха цялата, защото бяха едни малки очички. А малките очички си имаха малко таласъмче. А пък колкото по-малко беше едно малко таласъмче, толкова по-голяма беше Голямата планина.

А там, в Голямата планина живееха много дървета, цветя и животни. Толкова много, че със сигурност бяха осем. Осем беше най, ама най-голямото число, за което Таласъмчо беше чувал. В планината живееха и някои вълшебни същества. Но те бяха малко и със сигурност не бяха осем.

Таласъмчо завърза торбичката си за една пръчка и после нарами пръчката и торбичката. А дългото въже намота и завърза около коремчето си. Така той се приготви за експедиция в Голямата планина. За една истинска и голяма експедиция – поне толкова голяма, колкото и планината.

Лапичките се изкачваха нагоре по скалите, после по поляните и склоновете. И въпреки че бяха малки лапички на голяма експедиция, те не се уморяваха лесно, защото бяха свикнали да ходят и да подскачат и да се катерят. Истински приключенски лапички.

Внезапно таласъмчето видя една голяма табела със стрелка. Таласъмчо не знаеше да чете, затова не разбра какво има на табелата, но реши, че пише „Конкурс за горска песен“. А можеше и да е написано „Опасно за малки таласъмчета“ или пък „Опасно за големи таласъми“, но таласъмчето реши, че пише точно „Конкурс за горска песен“, защото то много обичаше да пее и си имаше любима песничка. А ако не сте чували песничката на Таласъмчо трябва да знаете, че тя е една изключително невероятна песен, която звучи ето така: „Аз съм таласъмче, таласъмче, таласъмче“. А после има и втори куплет, който е съвсем различен – в него се пее „Аз съм Таласъмчо, Таласъмчо, Таласъмчо“. Но, деца, ако искате да чуete и третия куплет, който беше напълно, ама напълно различен, ще трябва да почакате, защото таласъмчето спря да пее и се замисли накъде да продължи.

И така:

Дали Таласъмчо да тръгне, накъдето сочи табелата, въпреки че не може да я прочете (**Глава 31**).

Или да продължи да се катери нагоре по скалите към върха, където растат къпините (**Глава 25**).



## Глава 4

### В която няма банани

Лапичките сами намериха пътя до Дълбоката река, защото Обичаха да цопат в нея. Таласъмчо стигна до реката, която тук не беше дълбока, но въпреки това се казваше Дълбоката река. А на лапичките им бе горещо и поцопаха малко преди да продължат.

– Цоп, цоп, цоп – казаха лапичките.

– Цоп, цоп, цоп – отговори им реката.

А когато лапичките спряха да цопат, възголемите ушички на таласъмчето заслушаха песните на птичките. Ушичките много харесваха песни. А най-много харесваха, когато таласъмчето ги пееше, защото то пееше по-хубаво от всички птички. Или поне то смяташе така. И таласъмчето запя „Аз съм таласъмче, таласъмче, таласъмче”. После запя и вторият куплет, който беше съвсем различен – в него се пееше „Аз съм Таласъмчо, Таласъмчо, Таласъмчо”. Точно когато щеше да започне и третият куплет, който беше напълно, ама напълно различен, нослето започна да души.

Нослето винаги душеше наоколо за банани, макар че никога не намираше. То беше чувало, че носовете на други животни намират, и затова винаги душеше, въпреки че не знаеше как миришат бананите. Ето и сега, нослето подушваше различни тревички, бодлички, мушички, но нито следа от банани.

Най-накрая таласъмчето стигна до стария мост. А старият мост беше толкова стар, че се беше счупил и вече не беше мост. А тук реката беше същата река, ама не съвсем. Наистина се казваше Дълбоката река. Пътеката от тази страна свърши и Таласъмчо нямаше как да продължи по реката, без да премине оттатък. Очичките видяха едно голямо старо дърво и лапичките казаха, че могат да се покатерят на него. А рогцата пък казаха, че таласъмчето може да си построи лодка.

И така:

Таласъмчето може да опита да се покатери по клоните на дървото, защото е голям катерач – и така да пресече реката (**Глава 15**).

Или да опита да си построи лодка, защото е голям лодкостроител – и с нея да премине през Дълбоката река (**Глава 16**).



## Глава 5

### Която е омагьосана

Омагьосаната гора толкова се беше омагьосала, че на места беше даже лилава. А опашката на таласъмчето никак не харесваше гори, особено омагьосани, а най не харесваше лилавите. Тя знаеше, че опашките най-лесно се губят в лилави гори, където се случват всякакви омагьосвания, които могат да са много страшни за една малка опашка. А една опашка иска да си остане опашка, пък дори и малка, а не да я омагьосат и хоп, вече да е неопашка.

Очичките пък много харесваха омагьосани гори. Колкото полилави бяха горите, толкова повече ги харесваха очичките. А вътре се случваха всякакви красиви и забавни омагьосвания. И докато опашката и очичките спореха, лапичките вече бяха влезли в гората и щапучаха навътре.

„Е, какво толкова и е омагьосаното на тази гора?“ помисли си таласъмчето. И точно когато си помисли това, видя на пътя една чанта. Лапичките поискаха да заобиколят чантата, очичките поискаха да видят какво има вътре, а опашката се приготви да бяга. Чантата също се приготви да бяга.

– Хах, ти имаш и крака – възкликна таласъмчето.  
Чантата не каза нищо.

– И дръжки. И дръжки, и крака – поясни таласъмчето.  
Чантата пак не каза нищо, но отстъпи назад.

– Защото и аз имам крака, но нямам дръжки – обясни Таласъмчо.  
Чантата отново отстъпи назад. В този момент опашката отбеляза, че тази чанта няма опашка. А тя не била виждала нищо, което да има крака, а пък да няма опашка. И изобщо тези безопашати неща били много съмнителни. Очичките пък казаха, че в чантите имало „багаж“, а те никога не били виждали багаж и трябвало да погледнат вътре. И докато таласъмчето стоеше и се чудеше, чантата хукна да бяга извън гората. Ами сега?

Таласъмчето може да тръгне да преследва чантата с багаж, както искат очичките, и да излезе от гората (**Глава 37**).

Таласъмчето може да тръгне в другата посока, навътре в гората, където няма бягащи чанти, както искат лапичките (**Глава 38**).

Или Таласъмчо може да се откаже и да се върне към Дълбоката река, която е наблизо, както иска опашката (**Глава 4**).



## Глава 6

### В която някой готви супа

Всички се съгласиха с лявата лапичка и цялото таласъмче тръгна насам. Няколко камъка насам и после няколко камъка натам, и то стигна до едно странно място. Там живееше една огромна тенджера, а отдолу ѝ гореше огън.

– Не ти ли пари на опашката? – попита таласъмчето.

– Аз нямам опашка – отговори тенджерата.

– А не ти ли пари на няманата опашка? – попита пак таласъмчето.

– Пари ми, но така се вари супата – отговори тенджерата.

До тенджерата живееше едно джудже, което се казваше Носкодълго. То разбъркваше и готвеше. Джуджето имаше странна синя шапка и брада, която не беше синя. То си мърмореше, дърдореше, бърбореше:

– Само малко хляб, да, да, само малко хляб, да, да...

– Здравей! Какво правиш? – попита таласъмчето. То беше чувало, че трябва да се пита „Какво правиш?“, въпреки че очичките виждаха.

– Готвя супа, да? – отговори Джуджето. – Сложих шишарки – да, камъчета – да, вода и сол и пипер – да, да, да.

– А защо още я готвиш? – попита таласъмчето.

– Трябва ми само хляб и ще стане вълшебна супа. Ще си оближа ръцете, да? – Джуджето продължи да бърка с лъжицата.

Таласъмчето никога не беше опитвал вълшебна супа и се зачуди какво ли означава това. Таласъмчо нямаше ръце, а лапи, но знаеше, че не е хубаво да си ближеш нито ръцете, нито лапите.

– А кога ще е готова супата? – попита таласъмчето.

– Ако намеря хляб, още утре ще си я сготвя, да? – отговори Джуджето.

Таласъмчо имаше парче стар хляб в торбичката си и можеше да го даде за супата и да помогне на Джуджето. И когато лапичката бръкна в торбичката, коремчето каза, че е гладно и иска то да изяде хляба. Ами сега? Какво ще направи таласъмчето?

Таласъмчо ще послуша коремчето, ще скрие хляба в торбата и няма да го даде на Джуджето (**Глава 8**).

Таласъмчо ще послуша лапичката и ще даде хляба на Джуджето, за да му помогне (**Глава 11**).

## Вълшебна супа

(по рецепта на баба Джуджанка)

Съставки: **може и от реката**

**Вода от подземното езеро**

**Шишарки от гората**

**Камъчета** (ако няма, раздробете по-едри камъни)

**Сол** ← **и пипер**

**Сух хляб**

**Сложете да заври в тенджерата (без опашка), докато се сварят камъчетата.**

